

Ετικέτα εξωφύλλου:

19^ο

1) Η αυτοβιογραφία μου κ.λ.π.
1988
Μονογραφή

1-4: Λευκές σελίδες

5. Η αυτοβιογραφία μου.

Διάβασέ με αλλά φύλαξέ με.

Όταν διαβάζεις και μιλάς,
ξέρε πως 'μένανε μιλάς.

6. Λευκή σελίδα.

7. Πρόλογος

Η ζωή είναι μία εις τον άνθρωπον. Αυτή είναι μία ορθή σκέψις ή λέξις που φανερώνει την αλήθειαν σε κάθε άνθρωπον που έρχεται εις τον κόσμον αυτόν.

Είναι μία πράξις θεάρεστος αν κάθε άνθρωπος θνητός να μπορεί να γράψει λίγα λόγια διά την ζωήν του, πώς πέρασε, τι είδε, τι άκουσε και τι υπέφερε εις την ζωήν του. Κάποτε θα τα διαβάσει κανείς απόγονός του και θα μαθαίνει τα της ζωής του ενός εκ των προγόνων του.

Καλαμπάκι, 1988.

Ο γράψας το διήγημα
Υπογραφή
Κρικόπουλος Πασχάλης Αναγνώστου

8. Λευκή σελίδα.

Σελίδα 9. Η αυτοβιογραφία μου

1^{ον} κεφάλαιον. Η βιογραφία μου

Χαρίζω και τρεις στίχους:

1. Σαν λούλουδο γεννήθηκα, τον κόσμο να γνωρίσω,
να τρέξω, πηδήσω, να χαρώ και πίσω να γυρίσω.
2. Αν ήταν μπορεσάμενο να κράζω, να φωνάζω
και σε μελάνι και χαρτί να κάτσω να τα γράψω,
3. τότε θα ήμουν ήσυχος να τα διαιωνίσω
και εις τους απογόνους μου γραμμένα αν τ' αφήσω.

Αγαπητέ μου αναγνώστα,

Εσύ που αυτήν την στιγμήν είτε εθελουσίως είτε τυχαίως διαβάξεις αυτά τα ολίγα λόγια που είναι γραμμένα σε απλή γλώσσα ελληνική, για να μπορεί ο καθένας να τα νιώσει και να τα καταλάβει (...)

Αγαπητέ μου,

Ίσως αυτή τη στιγμή που διαβάξεις αυτά τα γραφόμενά μου εγώ να μην είμαι εν τη ζωή. Ναι, ίσως να μην υπάρχω και τα γραφόμενά μου αυτά δεν τα αφήνω για ένα ή δύο διαβάσματα, αλλά τα αφήνω για πολλά πολλά χρόνια, να τα διαβάζουν οι απόγονοί μου, (σελ. 10) ως και όσοι άλλοι θέλουν να τα διαβάσουν. Και ομολογώ ότι όσοι θα τα διαβάσουν πρέπει να ξέρουν ότι θα ομιλούν με εμένα τον ίδιον, και αν¹ ακόμη την στιγμήν που θα το διαβάσει εγώ έχω εγκαταλείψει τον κόσμο αυτόν.

Αγαπητέ μου,

Ο κάθε άνθρωπος που έρχεται σε αυτόν τον κόσμο και εις αυτήν την ζωήν πρέπει να γνωρίσει και να μάθει ότι η ζωή είναι μία εις τον άνθρωπον· δεύτερη δεν υπάρχει. Γι' αυτό ο κάθε άνθρωπος, με ό,τι προσόντα τον προίκισε η φύσις, θα τα εκδηλώσει και θα τα πράξει. Η αξία του και η ικανότητά του θα φανούν κατά την διάρκειαν της ζωής του σε αυτόν τον κόσμο. Είτε πλούτη θα αποκτήσει είτε βάσανα πολλά θα περάσει είτε δόξες είτε οτιδήποτε άλλα περιστατικά θα του συμβούν, πρέπει να υπολογίζει ότι, εφόσον γεννηθήκαμε, μια μέρα θα πεθάνουμε. Οι χρόνοι περνούν και φεύγουν πολύ (σελ. 11) γρήγορα και ο κύκλος της ζωής μας κλείνει· το τέλος της ζωής μας έρχεται αργά ή γρήγορα, είτε θέλουμε είτε δεν θέλουμε. Είναι πεπρωμένον.

Αυτοί οι λόγοι με ώθησαν και εθεώρησα λογικήν και τίμιαν πράξιν να γράψω και εγώ με λίγα λόγια και με τα λίγα γράμματα που ξέρω, όσο μπορώ και όπως μπορώ, την βιογραφίαν μου με απλά λόγια και να την αφήσω εις τους απογόνους μου ως ένα ενθύμιον. Κάθε απόγονός μου που θα την διαβάσει θα λέγει ή και θα εκφράζει τα λόγια που γράφω εις την αυτοβιογραφίαν μου. Εγώ θα βρίσκομαι κοντά του χωρίς σάρκα και οστά, αόρατος και άυλος, και θα κουβεντιάζει μαζί μου, όταν θα εκφράζει τα λόγια της αυτοβιογραφίας μου. Τα λόγια μου και η αναπνοή μου δεν θα ακούγονται ούτε και τίποτα γύρω του. Νοερά όμως μπορεί να σχηματίζει μίαν εικόνα ή μορφή ενός πατέρα, παππού ή προπάππου, που κάποτε ήταν ένας άνθρωπος που έζησε στον κόσμο αυτόν.

¹ Στο χφ: «αν και ακόμη».

(Σελ. 12) Κεφάλαιον 2^{ον} . Στο Καλαμπάκι του 1914.

Πριν ακόμη να αρχίσω να διηγούμαι την αυτοβιογραφίαν μου, ορθόν, λογικόν και τίμιον είναι να αναφέρω λίγα πράγματα για ένα χωριό που πρέπει να διηγηθώ. Είναι το χωριό Καλαμπάκι, το χωριό μου, του νομού Δράμας. Το Καλαμπάκι όχι όμως το σημερινό, αλλά το Καλαμπάκι του έτους 1914. Ήταν η εποχή που τότε πρωτοήρθαν από το Κρυόνερο της Ανατολικής Θράκης πολλοί χωριανοί μας και μαζί με αυτούς και οι αργότερον γονείς μου. Διωγμένοι ήρθαν από την Ανατολικήν Θράκην από τους Τούρκους, όπου εκεί ήταν η πατρίδα τους.

Το Καλαμπάκι τότε ήταν ένας συνοικισμός – αναφέρω για το χωριό Καλαμπάκι σε άλλο μου διήγημα. Ήταν λοιπόν το χωριό Καλαμπάκι το 1914 ένα ασήμαντο χωριό. Ήταν βέβαια ένα γε(ω)ργικό χωριό ανάμεσα στον κάμπο του νομού Δράμας. (Σελ. 13) Είχε πολύ ολίγα σπίτια και οι κάτοικοί του ήταν Τούρκοι. Τα σπίτια αυτά ήταν πολύ σκόρπια μεταξύ των. Στην βορειοδυτική πλευρά του χωριού είχε πολλές καλύβες που κατοικούσαν κατσιβέλοι (Γύφτοι), που δούλευαν ως εργάτες στα χωράφια των Τούρκων κατοίκων του χωριού.

Το καλοκαίρι το περιέζωναν πολλά άγρια χόρτα, διότι οι Τούρκοι κάτοικοί του δεν δούλευαν όλον τον κάμπον του χωριού. Δούλευαν και καλλιεργούσαν πολύ λίγες εκτάσεις, μόνον τα καλύτερα χωράφια. Τον χειμώνα το χωριό ήταν χωμένο στις λάσπες και τα νερά που γέμιζε από τις βροχές του χειμώνα. Στη μέση του χωριού το διέσχιζε ένα ρεματάκι από βορράν προς νότον, που έτρεχε νερά από τα νερά των βροχών, ως και από κάτι μικρές πηγές που ανάβλυζαν προς την βόρειαν πλευρά του χωριού και σχημάτιζαν ένα ποταμάκι που έτρεχε προς νότον². Το καλοκαίρι όμως στέρευε από την μεγάλην ξηρασίαν.

(14) Προς νότον και βορράν ήταν τα χωριά Βοδόβιστα³ και Γεντίπερε⁴. Σε αυτά τα χωριά τα νερά του χειμώνα και των πηγών Μποϊράν (Βοϊράνης), όλα μαζί αυτά τα νερά πλημμύριζαν την λίμνην της Βάλτας, που απέκλειαν αυτά τα χωριά. Μόνον το καλοκαίρι ξηραίνονταν ή στράγγιζαν αυτά τα νερά και άνοιγαν οι δρόμοι και (οι) συγκοινωνίες. Ήταν, μπορώ να πω και έτσι ήταν, μια εστία μόλυνσεως, όλος δε ο κάμπος της περιοχής είχε και έδρευε μεγάλη ελονοσία και αρρώστιες.

Έτσι ήταν και σε αυτήν την κατάστασιν βρίσκονταν το χωριό Καλαμπάκι το 1914, όταν ήρθαν και κατοίκησαν διά πρώτην φοράν οι μετανάστες από την Θράκην παππούδες μας και γονείς μας. Σήμερα όμως, έπειτα από τα στραγγιστικά και αποξηραντικά έργα που έγιναν το 1936, όλα αυτά τα έλη που ήταν τότε αποξηράνθηκαν και έτσι έφυγαν και οι ελονοσίες και οι αρρώστιες που μάστιζαν τότε τους κατοίκους.

(Σελ. 15) Κεφάλαιον 3^{ον} . Η γέννησίς μου

² Πρόκειται για το τραφί, όπως το ονόμαζαν οι τότε κάτοικοι (εκ του τάφρος). Σήμερα μόνον όσοι καλαμιώνες διασώθηκαν υποδηλώνουν την αλλοτινή του ύπαρξη.

³ Το χωριό αυτό μετονομάσθηκε σε Βαλτοχώρι, ενώ τα τελευταία χρόνια ονομάζεται Αγία Παρασκευή.

⁴ Σήμερα Νεροφράχτης.

Άμα εγκατεστάθηκαν οι πρόγονοί μας στο Καλαμπάκι, άρχισαν να κινούνται και να εργάζονται. Ο καιρός άλλοτε έβρεχε, άλλοτε ήταν ηλιόλουστες ημέρες. Εποχή φθινοπώρου, άρχισε η σπορά των σταριών και κριθαριών. Άλλοι πάλι φύτευαν σκορδάκια και κρεμμυδάκια ή ακόμη και μαρουλάκια, ο καθένας για τις ανάγκες της οικογενείας του. Μπορώ ακόμη να πω ότι όλοι κοίταζαν να διορθώσουν τα σπίτια τους, διότι έρχονταν ο χειμώνας και έπρεπε να κάνουν ό,τι μπορούσαν, οτιδήποτε διόρθωμα, γιατί τα σπίτια που καθίσανε όλα ήσαν ακατάλληλα διά τον χειμώνα: αχυρώνες, στάβλοι και οτιδήποτε, αποθήκες και χαλάσματα, ό,τι και όπως μπορούσε ο καθένας τους διόρθωσε και περιμάζεψε. Έτσι κατοίκησαν και περάσανε τον πρώτο χειμώνα και σιγά σιγά άρχισαν να συνηθίζουν και να δουλεύουν και η ζωή άρχισε να καλυτερεύει.

(Σελ. 16) Τον άλλο χρόνο, το 1915, έστρωσαν οι δουλειές τους κάπως πιο καλύτερα και άρχισαν να ξεθαρρεύουν και να αρχίσουν τα αρραβωνιάσματα και οι γάμοι. Ναι, άρχισαν και παντρείς. Τότε έγιναν και οι γάμοι του πατέρα μου του **Αναγνώστη Κρικόπουλου**⁵, τον πατέρα του τον λέγανε **Σάββα**, με την μητέρα μου που την λέγανε **Παναγιώτα** και ήταν κόρη του **Κωνσταντίνου Βραχνού** και της **Ελανθώς**. Την γιαγιά μου, δηλαδή την μάνα του πατέρα μου, την λέγανε **Κυριακιώ**. Ο πατέρας μου, ο Κρικόπουλος Αναγνώστης, ήταν ορφανός από μητέρα και ξενοδούλευε σε ξένους ως υπάλληλος (τσιράκι). Η μητέρα μου η Παναγιώτα ήταν νοικοκυροκόριτσο και από καλή οικογένεια, Ο πατέρας μου ήταν, όπως μάθαινα από τρίτους, εργατικός και καλός. Τον γνώρισαν τα πεθερικά του, διότι δούλευε ως υπάλληλος σ' αυτούς, και έτσι τον συμπάθησαν και τον πάντρεψαν με την θυγατέρα τους την Παναγιώτα και έκαναν μαζί οικογένειαν.

(Σελ. 17) Γράφοντας αυτήν την στιγμήν διά τους αγαπητούς μου γονείς, οφείλω να πω ότι διακόπτω το γράψιμό μου για λίγο εις ένδειξιν σεβασμού μου και αγάπης μου προς τους γονείς μου. Έτσι, λοιπόν, όπως κυλούσε η ζωή ήρεμη για όλους τους χωριανούς μας, έτσι κυλούσε και η ζωή των γονιών μου. Δούλευαν και πάσχιζαν να βελτιώσουν τις δουλειές τους και να περισσέψουν αγαθά. Νεοπανδρεμένοι όπως ήταν, δούλευαν με την καρδιά τους για να περισσέψουν. Κι όταν έφτασαν οι καιροί, η μητέρα μου, αφού έμεινε έγκυος, έφερε εις τον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι -και το αγοράκι αυτό, όπως θα εννοήσατε, αγαπητέ μου αναγνώστα,, ήμουν εγώ. Ναι, ήμουν εγώ ο γράφων. Εγεννήθηκα σε μίαν ημέραν βροχερήν και με παγωνιάν και χιόνι μαζί. Ήταν η 16^η Ιανουαρίου 1916 (16 -1 -1916). Έπειτα από λίγον καιρό με βαπτίσανε και με δώσανε το όνομα Πασχάλης.

(Σελ. 18) Κεφάλαιον 4^{ον}. Στα πρώτα μου βήματα.

⁵ Τα ονόματα υπογραμμίζονται στο χφ.

Εδώ οφείλω να διηγηθώ πώς πήρα το όνομα Πασχάλης. Όπως μου διηγήθηκε αργότερα η μητέρα μου Παναγιώτα, σας έγραψα και σας ανέφερα πιο μπροστά ότι ο πατέρας μου ήταν ορφανός. Ήταν τρία αδέρφια, και τα τρία αγόρια. Όταν πέθανε η μάνα τους η Κυριακιά, αυτά τα τρία αδέρφια έμειναν όλα ορφανά από μητέρα. Ο πατέρας τους ο Σάββας ξαναπαντρεύτηκε και πήρε άλλην δεύτερην γυναίκα. Αυτή η δεύτερή του γυναίκα